

РЕШЕНИЕ

№ 23754

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **4354** по описа за **2026** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Н. А. Н. от [населено място], депозирана от процесуалния му представител адв. А. Д. от САК, срещу Решение №3708 от 15.10.2025 г., постановено по АНД №15023/2024 г. по описа на СРС, НО, 114-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-021578/10.09.2024 г. С последното на касатора на основание чл.179, ал.2, предл. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200,00 (двеста) лева за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100,00 (сто) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 (два) месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В жалбата се релевират оплаквания за неправилност на обжалваното решение на всички основания по чл.348 НПК. Касаторът счита че мотивите, обективирани в обжалваното решение не могат да бъдат споделени, тъй като са в остро противоречие със съществуващата фактическа обстановка, в рамките на която е издадено обжалваното наказателно постановление. Твърди, че административно наказателното производство е следвало да бъде прекратено, тъй като с извършеното деяние, така както същото е очертано в акта за установяване на административно нарушение и в мотивите на издаденото наказателно постановление е извършено в условията на извършено тежко умишлено престъпление от общ характер - трафик на хора, във връзка с което е образувано досъдебно производство №1943/2024 по описа на Четвърто районно полицейско управление, който факт не е бил проверен от СРС. Изложено е, че презумпцията, установена в

ЗДвП, според която се предполага че собственикът на едно моторно превозно средство управлява същото по време на извършено нарушение на ЗДвП в настоящия случай е неприложима, защото по административно наказателната преписка се съдържа декларация, видно от която, санкционираното лице на процесната дата и място не е управлявал моторното превозно средство. С оглед на това счита за необоснован правния извод на районния съдия, че това лице е извършил административното нарушение, управлявайки моторното превозно средство. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска отмяна на решението на СРС и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на съда с указание да се уважат доказателствените искания, направени в жалбата, с която се обжалва наказателното постановление и да се обсъдят в пълнота и дълбочина в контекста на приложимото право наведените от обжалващия наказателното постановление аргументи и доводи. Претендира се присъждането на разноски в размер на заплатена държавна такса и адвокатски хонорар в размер на 550 лева.

Ответникът по касационната жалба, Началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт В. П., в представени писмени бележки оспорва същата с доводи за нейната неоснователност. Изложени са подробни съображения за правилност на обжалваното съдебно решение. Предвид това се иска същото да бъде потвърдено и в полза на ответника да бъдат присъдени направените разноски за юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление № 24-4332-021578/10.09.2024 г. С последното на касатора на основание чл.179, ал.2, предл. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200,00 (двеста) лева за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100,00 (сто) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 (два) месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Същият е санкциониран за това, че на 17.05.2024 г. в 13:55 ч., в [населено място], на [улица]с посока на движението от [улица]към [улица]и пред кръстовището с [улица], неизвестен водач на лек автомобил марка „Т.“, модел „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , чийто собственик е той, при избиране на скоростта си на движение не се съобразил с интензивността на движението и реализирал пътно-транспортно произшествие със спрелия в трафика лека автомобил марка „Ш.“, модел „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] . След като настъпило пътно-транспортното произшествие водачът на лек автомобил марка „Т.“, модел „А.“ не е спрял, за да установи нанесените щети и не уведомил органите на МВР. Жалбоподателят е санкциониран в качеството му на собственик на лек автомобил марка „Т.“, модел „А.“ към момента на настъпване на ПТП.

За да потвърди обжалваното пред него НП въззивният съд е приел, че в производството по установяване на административно нарушение и налагане на административно наказание не са

допуснати съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на НП като незаконосъобразно.

Приел е, че от събраните в хода на производството доказателства безспорно е установено извършването на двете нарушения, за които лицето е санкционирано. Същите са правилно квалифицирани, като правилно са определени вида и размера на наказанията. По отношение на възраженията на жалбоподателя, че не той, а друго лице е управлявало лек автомобил марка „Т.“, модел „А.“ в деня на нарушението и че производството следвало да бъде прекратено, тъй като извършеното представлявало тежко умишлено престъпление, СРС е приел същите за неоснователни и недоказани, с мотив, че в производството не са представени каквито и да било доказателства в тази насока.

Настоящият съдебен състав счита, че така постановеното решение е неправилно поради допуснато в хода на въззивното производство нарушение на процесуалните правила, довело до неправилно приложение на материалния закон. Видно от приложените към въззивното производство писмени доказателства, процесното НП е издадено след подадена от собственика на МПС декларация, в която е посочил, че не той е управлявал МПС, с което са извършени нарушенията на посочената дата. Посочил е, макар и само с лично име, лице, на което е „продад“ автомобила, както и че това лице е задържано от полицията в 04 РПУ и полицията знае за него. Доводи, че не жалбоподателя е управлявал МПС са изложени и във въззивната жалба, в която е посочен и конкретен номер на досъдебно производство, от материалите по което се твърди, че би се установило, че санкционираното лице не е бил водач на МПС, с което са извършени нарушенията.

Видно от разпоредбата на СРС, с което е насрочено делото, със същото е разпоредено да се изискат от 04 РУ СДВР преписи от материалите по посоченото ДП. Видно от данните по въззивното дело, такива не са изпратени, като в постъпилия отговор е посочено, че същото е изпратено на наблюдаващия прокурор при СРП с мнение за прекратяване и към 07.02.2025 г. се намира в СРП. Няма данни да е отправяно искане до СРП и делото е решено без да са представени тези материали.

Настоящият съдебен състав счита, че доколкото в случая лицето е санкционирано за извършените със собственото му МПС нарушения именно в качеството му на собственик, без да е установено по категоричен начин авторството на деянията и с оглед подадената от него декларация, че не той е управлявал МПС на посочената в НП дата, както и направените в тази връзка доказателствени искания, за въззивния съд е възникнало задължението да изследва в пълнота тези му твърдения и да събере исканите доказателства, доколкото със същите се цели установяване на обективната истина относно авторството на нарушенията. Като не е предприел последващи действия да изиска от СРП посоченото във въззивната жалба ДП, СРС е допуснал процесуално нарушение от категорията на съществените, доколкото жалбоподателят е целял да установи факти, относими към деянието, за което е наказан. Допускайки това нарушение въззивният съд необосновано е приел от фактическа страна, че авторството на деянието е безспорно установено. Доказателствата, на които се е позовал, не установяват по категоричен начин това. От същите дори не се установява, че лицето е собственик на процесното МПС, с което е извършено нарушението. Вярно е, че разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП предвижда, че собственикът на пътното превозно средство, а когато в свидетелството му за регистрация е вписан ползвател – ползвателят, отговаря за извършеното с него нарушение. Това, според изр. второ обаче е приложимо в случаите, когато собственикът, съответно ползвателят, не декларира на кого е предоставил превозното средство. В случая е подадена декларация, макар и с непълни данни, които както АНО, така и СРС е следвало да изследват и да съберат поисканите доказателства.

Защото именно в тежест на собственика е да докаже, че не той е управлявал МПС, в каквато насока е поискано събиране на несъбраните от СРС доказателства. Едва след анализ на събрани по инициатива на жалбоподателя доказателства, целящи да установят, че не той е извършител на деянията, съдът следва да се произнесе по установеността на авторството на нарушенията.

Доколкото в хода на въззивното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неизпълнени от страна на СРС на задълженията му по чл.13 НПК, довело да необосновани изводи за установеност на авторството на нарушението, настоящият състав счита, че решението на СРС следва да бъде отменено.

Необходимостта от събиране на доказателства налага връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При новото разглеждане на делото решаващият съд, в изпълнение на задължението, вменено му с разпоредбата на чл.13 НПК следва да предприеме всички мерки за разкриване на обективната истина в пределите на своята компетентност, като събере всички относими доказателства, поискани от жалбоподателя относно релевантните факти, да ги анализира и изложи мотиви относно приетата за установена фактическа обстановка и осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, съобразно разпоредбата на чл.314 НПК, и изведе обосновани правни изводи по същество на спора.

При новото разглеждане на делото и съобразно изхода му предвид разпоредбата на чл.226, ал.3 АПК СРС следва да се произнесе и по исканията на страните за присъждане на разноси в касационното производство.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.2, т.1 и т.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №3708 от 15.10.2025 г., постановено по АНД №15023/2024 г. по описа на СРС, НО, 114-ти състав.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.